

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 x
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

COM SE 'N VAN A TERRA MOLTES CASAS.

De clenxa partida al mitj del cap, ab dos cargolillos enganxats sobre 'l front, patilleta curta, bigoti llarch, coll tiesso que l'hi arribava fins a las orelles, com si s'estirés per dirli: «Ma noy, qu'ets elegant!» pantalons amples de campana y una punta de botina com la del xusso de un sereno, tal era 'l retrato extern de l'Armando, lo fill únich y heréu universal del sastre D. Fructuós.

Si 'l seu pare, en lloch de sastre hagués tingut botiga de limpia botas, al veure un xicot tan brillant, casi s'hauria pogut assegurar que s'hi havia gastat tot lo llustre.

Era fill de un sastre, y podia dirse qu'era ell la pessa més ben planxada que havia sortit del taller del gueto.

Molt raras vegadas la part física de una persona està renyida ab la part moral.

Si aixó succeheix algun cop, de segur que entraba de plé dintre de la llei general sense una sombra d'escepció 'l fill de D. Fructuós.

L'Armando era un jove que tot s'ho gastava per fora; molta crosta y poca molla; una espasa casi inútil, dintre de una vaina molt aparatosa.

Ell havia freqüentat bons colegis y havia après de ballar, de muntar y fins d'esgrima, havia viatjat molt y.... no havia vist mon. Aixó es estrany; pero es veritat.

Y mica més, mica menos, sabia de tot, menos de comptes. Jo diria que 'ls números lo marejavan; pero no diria la veritat del tot: hi havia números que se 'ls mirava ab verdader carinyo, que se 'l hi clavavan a la memoria, que no se 'l hi esborravan may més, per exemple 'ls números de la ruleta y 'l número de la casa ahont vivia la bailarina J ó la prima dona T.

La jota ó siga aquell ball tant animat, la té, expressió generosa de un porta-monedas inagotable.

Mort y enterrat lo seu pare, vá arribar l' hora de posar en planta aquell ditxo tant sapigut: «Veste'n Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.»

L'Armando vá compondre's y vá compondre's de la següent manera:

Lo primer de tot, vá vendre al fadrí major la sastreria del seu pare, com si diguéssim se vá vendre 'l bressol per no recordarse de que havia sigut criatura. ¡Es tant trist voler ser corrido, y ser fill de un sastre!

¡Ab quin gust vá respirar quan ja no vá tenir botigal!

No respiran de altra manera 'ls miners quan

surten de la mina y 's troban al ayre libre. Y aixó que la mina del Armando era una mina d'or. ¡Pero que volen ferhi si l'or era per ell un vil metal, comparat ab los diamants y brillants de las ilusions que l'animavan!

Després vá anar a la casa nova.

¡La casa nova! Fruit dels suors del seu pare: monument elevat a la memoria de tota una existencia de honradès y laboriositat!...

Los sentiments del Armando no calavan tan fondo. Aixís es qu' en la casa nova no vá veurhi per res los esforços, los sacrificis, y 'ls cops d'estisora y 'ls cops de planxa del seu pare.

Ell no hi vá veure més que un primer pis decorat ab verdadera magnificencia: sostres dauats, mosaichs preciosos, portas ab treballs de talla, salons y gabinets, banys de marmol, cristalls miniaturats, per tot arréu esplendides y riquesa.

Lo primer que se 'l hi vá ocorre vá ser:—May hauria dit que 'l gueto fos capás de tenir un gust tant refinat.

Després, lo mateix que Adam, quan de cop y volta vá trobarse colcat en mitj del paradís, vá exclamar:

—¡Ab!... ja, ja...

Y vá fregarse las mans lleugerament com si ensabonés una conciencia sense mácula...

Un més després l' Armando estava instalat al primer pis de casa seva.

A tal pis, tals mobles.

No vull descriure'ls.

Bastará que 'ls diga que per adquirirlos vá gastarse las tres quartas parts de lo que havia tret de la venta de la sastreria.

Naturalment, aquella casa sólida, forta, ben edificada comensava a cruixir sota 'l pés de aquell mobiliari.

La casa era filla de la sastreria, y tot de un plegat l'hi carregavan a sobre casi tot lo cos de la seva mare.

Dels mobles al cotxe, no hi ha més que un pas, y D. Armando vá tenir cotxe.

Tenint cotxe fins a las nits que plou, que fá borrasca, que trona y que llampega, pot anarse al Liceo sense perdre la tebia calor de un pis ben alfombrat y ben entonat pèl foch del escalfa-panxas. Y no hi ha més que un pas del cotxe al palco del Liceo.

Lo Liceo té dos perills, los davants y 'ls darreras.

Davant, aquella munió abigarrada que fá anar los

milions a puntadas de péu: aquell coro contínuo de «jo dono a tant,» «jo prenc a quan,» «que fá 'l cambi?» «s' ha aixecat una partida,» «afuixa,» «aguanta't qu' es una bola.» «¿Com estém?» «Tretze xexanta,» «De salut, vull dir.» «¿A quan está 'l diner?» etc. etc., etc.

Coro infernal, ahont hi ha infelissos per escorxar, tronats que buscan una piltrafa, corredors que de tant llarchs se perden de vista, ambició y miseria, caras esgroguehidas pèl despit, ulls codiciosos, mans llargas, unglas més llargas que las mans, un joch en fi, en lo qual hi perden los que hi jugan y molts cops fins los que s' están tranquils a casa seva.

Darrera del Liceo, ja hi ha una altra cosa: quartets y vestidors, polvos de arrós, pantorrillas postissas, rialletas pintadas ab coloret y cellas negras treuadas ab tinta xina.

Armando 's trobava al palco, al mitj de aquets dos perills.

A las taulas l' amor, la seducció, las pessigollas. Al vestibul la clau d'aquest paradís de cartró daurat.

Ell al mitj: a l' un costat lo fi, al altre 'ls medis: dintre del seu cor la verdadera comedia del desitj y de l' ambició.

¿Que havia de succehir?

La vida felissa va durar tres mesos justos. Cupido y Mercuri, las taulas y 'l bolsin van fer lo que debian.

¡Grans jugadas!..

Grans jugadas de bolsa... ¡Grans jugadas de amor a tant la somrisal!..

Un dia va arribar l' hora dels acreedors, y 'ls acreedors acompanyats d'escribas y faritzéus ván ser com l' ángel exterminador, que ván treure a aquell verdader Adam del paradís que l'hi havia regalat lo seu pare.

En un moment aquella casa sólida y ferma com una montanya, segons ab orgull assegurava l' arquitecto, entre 'l tribunal y 'ls acreedors, va anarse 'n a terra destrossada en mil bossins.

Vels 'hi aquí com no sempre tenen rahó 'ls arquitectos quan responen de un edifici.

J. R. R.

CARNAVAL.

¡Carnaval, molt ben vingut!
 Pessetas, goig y salut
 te desitja lo meu cor,
 y que sigas ben rebut
 per la gent de bon humor.

Y encare que nostras cosas
vajan mal com no 's pot dir,
bojeja tú, donchs si gosas
y cop d' armá y divertir
al jovent y á las hermosas.

Saragata á tot arréu,
soroll, voltas y més voltas
y sí á n' algú l' hi sab gráu,
callant fassi lo que déu
y viscan los Carnestolts.

Bèn mirat á ningú escapa
qu' ets de vanitat sols fum:
¿que dú la disfressa guapa?
Una careta que tapa
la que porta de costum.

AIXERIT.

LA SOCIETAT DEL BARRET.

¿Q' es aquesta societat? preguntarán vostés.

Arribinse á Tarrassa, preguntin 'ho á qualsevol, des-
de 'l trist teixidor al propietari y al fabricant més acua-
dalat y 'ls respondrán:

«Res, una colla de gats que quan s' acosta Carnestol-
tas, se posan 'l barret... y á riure!»

Los pobres los dirán encare un' altre cosa:

«Es una societat en la qual s' hi barrejan treballadors
y amos, y que 'l mateix temps que 's diverteixen fan
caritat als pobres.»

L' un any cabalgatas, l' altre any balls... aquest any
l' han pegada ab fer una sarsuela escrita espresament,
una sarsuela en tres actes y un prólech, ab tretze ó car-
torce números de música, ab ball y comparseria... una
vervadera sarsuela d' espectacle.

Lo sastre Marinello que ab la mateixa trassa maneja
la guitarra de planxar que la lira del poeta, vá pensár-
sela y va escriurela, després de posar fil á l' agulla, y
encara no l' ensajavan, já tot Tarrassa ho deya: es una
pessa bona.

Lo fabricant Giralt que ab lo mateix brillo sab com-
binar los fils de una pessa que 'ls compassos y las no-
tas, vá ferhi la música, una música senzilla, agradable,
molt apropiada.

Y 'ls socios del Barret, los barretaires, qui ballant,
qui cantant, qui recitant, qui fent de primer actor, qui
de comparsa, van interpretar l' obra, molts d' ells, no
com á simples aficionats, sino com á actors de veras,
alcansant molts y merescuts aplausos.

Y de gent! No 'n vulguin més!... No 'n fan tanta 'ls
missionistas ab las sévas prédicas, y esplicant miracles,
com los barretaires, al proposarse treure del mon una
cosa molt justa, molt santa, molt bona, un tip de riure.
Y ja 'ls dich jo que ni que haguessin bufat de rabia tots
los missionistas plegats, no haurian bufat ells tan com lo
vent la nit del diumenge, y no obstant lo públich sem-
blava que deya: «Podrá ensorrarse 'l teatro; pero jo
no 'm moch fins que 's acabi.»

No tinch ni temps, ni puesto per donarlos una idea
de l' obra. Los hi diré no més que 'l pensament es ori-
ginal y bèn desenvolupat, que l' argument dona lloch á
escenas molt bèn portadas, que en aquestas escenas hi
ha cabassos de xistes y alusiones molt cayas, y que hi ha
versos que per lo iguals y justos semblan cusits á la má-
quina. Entre la música descollan algunas pessas bri-
llants y tota en general no desmereix de l' obra.

La societat en just agraïment, vá regalar una rica
escribania de plata al poeta y una magnífica batuta al
músich, y á l' un y al altre y als actors y als aficionats
lo públich va donarlos molts aplausos, manifestant gan-
nas de tornar á veure «*L' rey tranquil*» que aixis se ti-
tula la sarsuela.

Y per acabar los diré, qu' entre las coplas que van
cantarse al últim acte, van agradarme las següents:

«Tal com l' industria llanera
está mal lo carnaval,
pues si á aquella 'l govern mata,
també 'tu fan los fabricants,
pues per compte d' engreixarla
ajudantse mutuament,
l' un per l' altre tant l' apriman
que aviat quedarán sens pell.»

«Diuhen que hi ha molts noyas
que no trobant casadó
volen ferne una demanda
perque vinga un batalló,
pues cansadas d' estar solas
creuhen que l' únich ressort
que 'ls hi queda, es lo trabarne
ab sos jefes una acció.»

«Contan que ha passat de moda
lo festejar pels portals,
perque diu que succehia
lo que aquí no 's pot contar,
y are que 'u fan á la cuina
sentadets prop de la llar,
com la pega al foch s' escalfa...
crech que tots me comprendrán.»

R.

LO CAMP DE HONOR.

— Fulana es dona sens honra, —
diu un vil calumniador,
y 'l marit, ferit l' honor,
vol castigar tal deshonra.

— Contestarvos fóra mengua,
exclama fora de sí; —
mes vos faré veni ab mí
per arrancarvos la llengua.

Lo malvat respon ab brío,
lo marit ho fá pitjó,
y sense més dilació
concertan un desafio.

Se 'n van al camp: lo vil tira
ab cort fret y sense esglay,
cau un cos: se sent un jayl
y 'l marit honrat espira.

Aquell lloch hont lo més fort,
ó 'l que t' més sort y manya,
á n' al menos hábil guanya,
s' anomena... camp d' honor.

C. GUMI.

UN COP D' ULL A LA COMEDIA.

Després de no ferse durant molt temps, l' altre dia vá
sortir á Novedats lo drama de 'n Vidal Valenciano «*La
virtut y la conciencia*». L' obra de 'n Vidal d'uya catxut-
xa nova. Vall dir que l' autor va mudarli l' últim acte.

¿Qüestió de modas!
Ningú se 'n va adonar de que cambiantli la gorra no
més, quedés com nou.

Té 'l drama de 'n Vidal lo merit de que no hi surtin
páginas sino gent treballadora de fabrica. No es tan
sentit com lo *Tal farás tal trobarás*, ni tan ingenuo com
lo *Tal hi va que no s' ho creu*; la *Virtut y la conciencia*
més que sentit ab lo cor es un drama pensat ab lo
cap. Lo públich vá rebre bé á aquest antich company,
com no podia de menos.

Al Olimpo un drama castellá vá ocupar la nit
del dissapte. Se tractava de la primera obra formal de
un col·laborador d' aquest períodich y de la *Campana*,
Pere Poblador (a) Pericó Matalassé.

A un jove se l' hi ha de dir la veritat, y á un amic
sobre tot. Com més amichs més clars. L' obra titulada
Ensenyar al que no sabe, no es més que un ensaig, y en
virtut d' aixó hem de dirli al Sr. Poblador, que 'l color
pujat de certas escenas lo distribuixi ab més igualtat
per tota l' obra; que donga mes relleu als tipos y més
interés á la acció; que cuidi de no caure en situacions
violentas; y que en materia d' efectes, fassi com ab los
melons, que trihi bé, que no tot lo que s' ocorre pot po-
sars' hi, ni tot lo que s' hi posa es bó.

Aixó són consells per quan escriga un' altra obra.
Ensenyar al que no sabe com á ensaig vá bé: té versos
bonichs, algunas situacions agradables, y bona tenden-
cia. Revela en son autor disposicions. Lo públich vá
cridarli á las taulas una pila de vegadas, especialment
al final de l' obra y á meytat del acte segon.

P. DEL O.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Contra lo que jo m' esperava, l' amo no m' ha dit res;
fins 'l Fortuny, aquell avisador mes llarch que un dia-
sense pá, que sap sempre tot lo que passa á la adminis-
tració, m' vá dir que la revista de la setmana pasada
havia sigut llegida en gran consell per tots 'ls socios
junt ab l' impressari, y que hasta hi habian fet petar
una rialla. Vaya, del mal al menos; jo que hasta tenia
por de perdre l' empleyul!

Creguin per xó que anant las cosas com van, 's ne-
cita estar de bon humor per riure. ¡Pobres senyors!
vull dir ¡pobres socios! Figúrinse que l' altre dia 'm di-
gué 'l Sr. Antonio, aquell de las patillas que 'ls ajuda
á portar 'ls comptes, que tal com ara, ja perdian més de
set mil duros.

Els que vajin ribent, que de las riatlles ne venen las
plorallas!

De tots modos no m' han dit res; donchs pit y fora y
alante.

Diumenge van posar per primera vegada 'l *Ruy Blas*.
¡Mare de Déu quina desgracia! Tretze anys que estich
á la casa gran y may havia vist un escándol comaquell.
Ja se vé: varen voler que 'ls que 'l cantavan fossin casi
tots pipiolis. Figúrinse una ópera que hi surten la
Reyna, 'ls ministres y una pila de condes rics ¡com
redimontri havia d' anar!

La Sra. Bianchi Montaldo feya de Reyna. ¡Quina
Reyna! Creguin que si s' hagués vestit de canonje hau-
ria fet més patxoca. Hi vá haver algunas vegadas que
al sentirli la notas baixas 'm varetg creure que 'm
trovaba al cor de la catedral. ¡Y quin modo de bellu-
garse y de seure! Jo 'ls asseguro que 'ls cuixins no ván
fer festa!

La Sra. Pasiglia era la dama d' honor de la Reyna,
(D. Casilda) y si no hagués cantat lo bolero ab la boca

plena (vaig pensar que tal vegada no estés sopant quan
la varen cridar) hauria passat tal qual.

La gueta reganyosa la vá representar la *Fofole* vull
dir, mare de Déu, sempre equivoco 'ls noms, la señore-
ta Armandi. Si hagués cantat tant bé com anava carac-
terisada hauria agradat de debó á tothom.

Per aixó fins aquí dech dirlos *minga mal*, al istil d'
aquellas bailarinas de Milan que tenen tants seguidors.
La verdadera magresa del *Ruy Blas* está en los homes.

¡L cap de colla, com si deguessim, Ruy Blas, era un
tenor nou, que 's diu Sr. Bassini. D' un salt desde 'l
teatro de Gibraltar ha entrat al Liceo, y pèl modo que
vá cantar, vaitj coneixe que habia passat sense pagar
drets, pero vaja 'l públich aqueixa vegada apesar de
ser tot espanyol, 's vá posar al costat del govern y vá
fer coneixe bèn sovint que no acceptava tenors de con-
trabando.

Lo primer ministre, D. Salustio, era 'l nostre compa-
trici Sr. Palou. Creguin que si no fos pèls diputats
amichs que tenia en lo Congrés y per la molta policia
que hi habia esparramada pèl palau, no hauria pas pu-
gut seguir tota la nit exercint lo seu càrrech. La seva
magresa (de véu, s' enten) no li permet ocupar un lloch
tan elevat.

D. Guritano, senyors, qualsevol hauria dit que no
era més que un conde de mitja fortuna aficionat, á la
beguda; tant tenia lo nás bermell. En fi de tots modos
si 'l senyor Agustí vol donar gust á l' Empresa fent pa-
pers que no pot, crech que déu comensar per demanar
als seus amichs del quart y quint pis que no siguin tant
imprudents, que quan canti no 'l compromelin cri-
pant com tots feyan: *Pssss... Pssss... Pss... Pss*.

¡Ls coros 's varen portar de manera que ningú hau-
ria dit que fossin damas de honor y grandes de Espan-
ya. Vaya un modo de desafinar.

Però la vritat es que 'l verdader culpable es lo senyer
Sébio. Home, estava per dirli quan vá pujar de l' or-
questa, 's pot ser bó pero bó, bó, vol dir bobo. Jo
francament no soch ningú; pero si l' amo volgués ferme
fer un paper ridicul, li diria: Miri aquí t' la gorra ja 's
pot buscar qui la porti. Perque desenganyarse, de l' es-
cándol que vá haverhi tothom n' acusará al Director.

En resúmen, la cosa vá de mal á pitjor, lo carro vá
cada dia més pèl pedregal; al revés de Sta. Creu que
are que 'ls toca plegar are es quan fan sort.

Lo mateix diumenje varen estrenar la *Filla del Re-
giment*. Lo part ha sigut una mica cansoner, y 's com-
pren hasta cert punt, sent la mare tot un regiment; pero
vamos, apesar d' aixó vá sortir una filla que segons me
vá manifestar lo critic del *Diluvio* que 's un senyor
molt com cal, vá ser molt merescudament aplaudida.
Fins lo tenor Gnone diu que vá treure fabas d' olla.

No hi ha dupte, la Ferni pot ser disminuïda pero 'n
sap de debó. Com que crech que aquesta setmana tin-
dré una nit de repós, 'm sembla que pegaré una esca-
pada per anarla á veure.

Y are dissimulin y si se 'ls ocorre alguna cosa, ja ho
saben, manin al seu S. S.

LO PORTER DE LAS TAULAS.

CANTARS.

Si t' casás ab en Pepito
siempre una perdis serás,
y si ab mí, anirás en cotxe
lo dia que 't morirás.

¡Ay Lola quan á mí 'm vegis
mudat, plé d' humor y ab trona,
ja pots jingá ab qualsevulga
que no duch ni un ral á sobre.

E. X.

Un suspiro me ha venido,
yo no sé de quien será,
quizás venga de Clotilde
ó potser yo de la fam.

E. X.

ESQUELLOTS.

Cosas del Ajuntament!
¿Aont dirian que tracta de construir lo Palacio de
Justicia?
Davant de la presó.
O com si diguéssim, lo rebost aprop de la cuina.

En lo local que l' Ajuntament destina á Palacio de
Justicia, hi ha actualment un dipòsit de palla.

Alguns preguntan:—¿Y que 'n farém de tanta palla?
Un concejal respon:—Aixó ray, mentres siguem
á cala ciutat, ja la consumirém nosaltres!

Dias enradera vá donarse per subasta la construcció del mercat de Sant Antoni.
 Oberts los plechs, vá resultar que 'ls de la Maquinista terrestre y marítima ho fan prop de 30 mil duros més barato que 'ls germans Girona.
 Y encare diuhen que 'ls germans Girona han protestat per medi de notari.
 No 'm creya que aquests senyor fossen *protestants*.

*
*
*

Barcelona s'estolvia 600.000 ralets.
 Repartits entre 'ls 200.000 habitants de Barcelona tocán tres rals per barba.
 —Sr. Durán, com vulgui passaré á cobrarlos.

En un ball de máscaras
 Un jove:
 —Ola mascarita ¿que vás á l'escosesa?
 Ella ab mal modo:
 —Vaig allí hont me dona la gana.

S'están organisant ab molta activitat los coros de Sant Joseph baix la protecció del bisbe.
 Los obrers tindrán metje y apotecari de franch.
 Are se m'acut una cosa.
 Com que 'l metje será molt católich y l' obrer també tindrà de serne per forsa, y com que 'l regne dels católichs no es d'aquesta, sino de l'altre vida, y com que la feyna de franch no 's fá de gust no podria succehir que al obrer malalt, per compte d'esténdreli una recepta, se l'hi estengui un passaport per anar á veure á Sant Pere?
 En los temps que corran, fins al caball regalat se l'hi ha de mirá 'l dentat.

A las missions de Gracia hi ha centinellas á la porta de l'Iglesia.
 Manera com podrian anunciarlas:
 «Devotas misiones con acompañamiento de orquesta y de guardia civil.»

Missions de Sant Felip Neri.
 Son per senyoras, y no 's permet la entrada als homes.
 No obstant los capellans hi anavan á currioladas.
 Aixó t'era disculpa: era cap al tart, y ab la fosca, com que duhen sotana y no portan pèl á la cara, tal vegada 'ls prenian per senyoras.
 ¡Qui sab!.. No tothom está bè de nás per sentir l'olor de rapè.

Una escena que passa á la Cervecería de Ambos Mundos:
 Hi arriba un senyor molt ben posat, s'assèu á una taula, 's tréu los guants, demana un cubert de duro, una botella de Burdeos, després un bon cigarro, una bona tassa de café, y últimament demana l'amo y l'hi diu:
 —Tiri pèl cap que vulga, jo no tich un céntim.
 —Donchs ja veurá, diu l'amo: aquí no s'acosti may més. Un altre dia vaji á un altre restaurant, vaji al Liceo.
 —Aixó si que es impossible: ja vaig anarhi ahir y 'm van dir lo mateix que vosté.

Passava una comparsa de treballadors disfressats ab faldillas y la cara plena de mangra. Tocaban tres ó quatre timbals.
 —¿Qu' es que ça? preguntava un francès xampurrant, á un aprenent.
 Resposta de aquest:
 —Ay, ay ¿que no 'u véu? Son homes.

Avuy es lo dijous gras.
 Avants se celebrava menjant hotlfarra. Aquest any no menja tocino no més que la triquina.
 ¡Bon profit l'hi fassa!

En una iglesia, portan á batejar una criatura molt grossa:
 —¿Quin nom l'hi posaré?
 Lo padri, tot resolut:
 —Lo Sant del dia; pòsili *Dijous gras*.

EPÍGRAMAS.

Un jove guapo á tot serho ensenyava la gramática

á una noya molt simpática y molt plena de salero.
 Y deya 'l pobre xicot:
 —Amar es un verb actiu:
 La xicota riu que riu,
 y ell, roig com un perdigot.

J. R.

— Ell ab ella no hi viu bè.
 —¿Qui es ell?
 — En Pere Boté.
 —¿No es bona la Mariona?
 —Al contrari, massa bona.
 —¿Y donchs?
 —Res, es una dona que dona tot lo que t'è.

J. R.

QUÈNTOS.

En una masia. L'amo al mosso:
 —¿Com es que no treus los fems del estable?
 —Perque no sè ahont posarlos.
 —Home fés un sot al mateix estable y entérrals allí.
 —Si, ¿y la terra que trauré del sot?
 —Mare de Dèu qu'ets tonto!.. Fés un sot prou gran que t'hi cápigan fems y terra á la vegada.
 Lo mosso tot convensut:
 —Caramba...! No hi havia atinat

En un ball.
 Una mare y una filla hi concorren. La mare 'n té trenta sis y la nena divuit.
 Una senyora á un empleat de carrils:
 —¿Que li semblan las Rossich?
 —Vol que l'hi parli ab franquesa?
 —Diga.
 —Donchs al veúrelas tant igualas y sempre tant juntas, se 'm figuran un bitllet d'ida y vuelta.

Una dona corrida estimava á dos homes ab verdadera passió, casi ab deliri.
 —¿Com es possible, l'hi deya una amiga que en lo teu cor hi tinguis siti per dos homes?
 —¡Ah! També ho farás tú quan te decideixis á omplirte de resignació cristiana y á cumplir los manaments.
 —¿Que dius?
 —Lo que sents: Recórdat alló de «Aquests manaments s'inclouhen en dos: estimar á Dèu sobre todas las cosas, y al próxim ¿entens? al próxim com á tú mateixa.»

Un marit esplica una baralla ab la séva dona.
 —¿Y aixó? l'hi pregunta un amich.
 —Res, tonterias. ¿Ho creurías que fins m'ha donat una bofetada?
 —¡Apretal ¿Y tú...?
 —Jo, ja veurás, com que acabat de atissármela se m'ha posat á plorar com una Magdalena, no n'hi tingut poca de feyna á consolarla...!

A la rectoría.
 Una xinxa de frábica:
 —Digui Sr. Rector ¿quan costará l'enterro del meu marit?
 —Segons y conforme, n'hi ha á las foscas, ab missa y ab absoltas, y hasta ab res d'aixó.
 Lo més barato, res de requincallas.
 —Llavors se 'n farà sis rals.
 —Uix, hont va? fugi d'aquí. ¡Sis rals! Si ni quan era viu 'ls valia!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Petaca.
2. IDEM 2.ª—Paca.
3. ANAGRAMA.—Pita, tipa, ápit.
4. MUDANSA.—Cova, tova, nova.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—Urna.
Reus.
Nubi.
Asia.
6. CONVERSA.—Castellana.
7. TRENCA-CLOSCAS—Teresa.
8. GEROGLIFICH.—La mar com mes té mes brama.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un arcalde molt total no vol matar cap dos tersa, puig diu ell, y no es conversa, protegeix tot animal. Lo poble diu tot enter que aixó es una tres-segona; ell sosté que es cosa bona y 's sosté com un primer.

TROMPQUEL.

II.

Com hi ha prima-segona, toparém ab en dos-tres (que es també tot) pels diners qu' es malgasta ae una dona.

CÓMICH D' HORTA.

ENDEVINALLA.

Soch dona, també soch diosa y sens tenir cap mal arma faig creure tota la tropa sens veurem persona humana.

ALMINA.

MUDANSA.

Ab un cop de tot l' Anton va matá un tot á la tot, y sortint del tot tothom m' en dona un tot lo xicot.

F. M. AGULETÀ.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir ab números aquestos punts, de modo que multiplicats vertical, horizontal y diagonalment resultin tots los productos igual á 840.

TITELLA Y C.^a

TRIANGUL.

Sustituir los punts ab lletas de manera que llegidas horizontalment y oblicuament digan la 1.ª ratlla un objecte qu' usan molts homes; la 2.ª lo que fa un exercit; la 3.ª lo que fa l'oli; la 4.ª un cuadrúpedo; la 5.ª una consonant y la 6.ª una vocal.

NOY MACO.

TRENCA-CLOSCAS.

Armentera, Lió, Tiana, Breda, Nantes, Olot, Mollet, Narbona; Chesté.

Ab aquestos noms en columna formar el nom d' un poble de Catalunya.

FELIU BERGA.

GEROGLIFICH.

Si muts
109100

LLUIS BANYETA.

LA QUITXALLA DISFRESSADA.

¿Perqué ploras? ¿Perque no t' han disfressat? No véus qu' encare
els massa petit. Quan serás gran ni menos 'n farás cas.

Que no 'm vingan ab trajes de quinquillaire! Las cosas ó
ferlas bé ó no ferlas.

¡A..... a.... ah!... Vull mám..... Vull aná á casa!...

A mí que no 'm treguin del mén rango...